

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 12/02-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., bytom L., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., ktorou namietal porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nečinnosťou Krajského súdu v Nitre vo veci zaisteného účtu na účely trestného konania, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. na začatie konania **o d m i e t a** z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 16. novembra 2001 doručený návrh na začatie konania podaný M. Š., bytom L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorým namietal, že Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) nepostupuje podľa trestného poriadku, keď krajský súd napriek tomu, že sťažovateľ bol v trestnom konaní rozsudkom Krajského súdu v Nitre z 5. júna 2000 sp. zn. 1 T 53/97 v spojení s uznesením

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. augusta 2001 sp. zn. 3 To 14/2001 právoplatne oslobodený spod obžaloby, doteraz nezrušil zaistenie na účely trestného konania jeho účtu vedeného vo Všeobecnej úverovej banke, a. s., pobočka Levice, expozitúra Tlmače (ďalej len „VÚB“).

Sťažovateľ zastúpený advokátom návrh doplnil podaním zo 4. februára 2002, v ktorom žiadal, aby ústavný súd akceptoval modifikáciu jeho návrhu (ďalej len „sťažnosť“) odrážajúcu novú právnu úpravu čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal nález v tomto znení:

„Odporca – Krajský súd v Nitre svojou nečinnosťou od 09.08.2001, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok č. 1 T 53/97 porušil základné právo sťažovateľa, zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

Odporca je povinný do troch dní od doručenia tohto nálezu zrušiť zaistenie účtu sťažovateľa č. 22332697540152 vo VÚB a. s. Levice, expozitúra Tlmače.

Odporca je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 20.000,- Sk.

Odporca je povinný zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 500.000,- Sk.“

Sťažovateľ k návrhu pripojil rôzne doklady, medzi nimi i odpovede predsedu krajského súdu, z ktorých podľa jeho názoru možno zistiť, že jeho sťažnosť je dôvodná. Podľa § 79b ods. 4 Trestného poriadku (ďalej len „TP“), ak zaistenie účtu na účely trestného konania už nie je potrebné, zaistenie sa zruší. Formulácia tohto ustanovenia má imperatívnu podobu. Napriek tomu, že sa v ňom neuvádza lehota, v ktorej treba tento úkon vykonať, niet žiadneho, a tým menej legislatívneho dôvodu na to, aby tak súd neurobil prakticky okamžite. Porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy, ktorý priznáva právo vlastníť majetok a zaručuje jeho zákonnú ochranu každému, možno vysloviť bez ohľadu na to, ako dlho bude trvať a aký bude mať výsledok akékoľvek konanie ohľadne zadržanej sumy. Právomoc ústavného súdu je podľa názoru sťažovateľa daná vzhľadom na to, že § 79b ods. 4 TP je prikazujúcou normou adresovanou orgánu činnému v trestnom konaní a tento orgán je povinný podriaďiť sa jej rovnako, ako je každý povinný sa podrobiť rozhodnutiu vydanému

podľa čl. 127 ods. 1, 2 a 3 ústavy. Podľa sťažovateľa sú preto popísaný postup a zistené skutočnosti typickou nečinnosťou v zmysle ods. 2 čl. 127 ústavy.

II.

Sťažovateľ svoj pôvodný návrh žiadal posudzovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti sťažovateľa je tvrdené porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktorého sa mal dopustiť krajský súd svojou nečinnosťou od 9. augusta 2001, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok sp. zn. 1 T 53/97, tým, že napriek oslobodzujúcemu právoplatnému rozsudku v trestnom konaní krajský súd doteraz v rozpore s Trestným poriadkom nezrušil zaistenie na účely tohto trestného konania príslušného bankového účtu, na ktorom má sťažovateľ uložené peňažné prostriedky.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj príslušnosť ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorého namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu svojej nepríslušnosti na jej prerokovanie.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ môže v danej veci na ochranu svojho vlastníctva (peňažných prostriedkov uložených a údajne neoprávnene zadržovaných na jeho bankovom účte) uplatniť príslušný právny prostriedok nápravy v občianskom súdnom konaní pred všeobecným súdom, a to aj voči krajskému súdu napríklad podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, ak sa domnieva, že v dôsledku nečinnosti krajského súdu (jeho nesprávneho úradného postupu) došlo k neoprávnenému zásahu do jeho vlastníckeho práva. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám alebo právnickým osobám zaručuje. V zásade len po vyčerpaní opravných prostriedkov, ktoré im ako účastníkom konania priznáva Občiansky súdny poriadok a príslušný hmotnoprávny predpis, môže byť prípustná sťažnosť na ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ ešte nevyčerpal tie účinné a dostupné právne prostriedky, ktoré môže uplatniť v konaní pred všeobecným súdom na ochranu svojho vlastníckeho práva proti jeho porušovaniu z dôvodov a skutočností, ktoré uviedol v sťažnosti, domáhal sa svojou sťažnosťou ochrany práv, ktorá podľa čl. 127 ods. 1 ústavy

nepatrí do právomoci (príslušnosti) ústavného súdu. Ústavný súd ju musel z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní v senáte odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2002